

REGLUGERÐ

um bátaábyrgðarfélög.

1. gr.

Skip merkir í reglugerð þessari öll fljótandi för, stór og smá, sem sigla undir íslenskum fána, innan þeirra takmarka, sem sett eru í 2. gr.

2. gr.

Allir skipaeigendur, sem eiga vélskip með þilfari 100.49 rúmlestir brúttó að stærð eða minni, sem aðallega eru ætluð til fiskveiða við Ísland, skulu skyldir að vát tryggja þau hjá bátaábyrgðarfélagi, sem starfar samkvæmt reglugerð þessari innan þess svæðis, sem skipið er skrásett í og með þeim skilmálum sem reglugerðin ákveður.

Neiti einhver skipseigandi að vát tryggja skip, sem tryggingarskylt er samkvæmt reglugerð þessari, skal það eigi að síður skoðað og metið af skoðunar- og virðingarmönnum hlutaðeigandi félags og váttryggt sem önnur tryggingarskyld skip og iðgjaldið innheimt með lögtaki skv. 33. gr., ef þörf krefur.

Heimilt er bátaábyrgðarfélögunum að vát tryggja fiskiskip, sem eru yfir 100.49 rúml. brúttó. Leita skal samþykkis Samábyrgðar Íslands á fiskiskipum, áður en slík skip eru tekin í tryggingu, og skal ákveða iðgjöldin í samráði við Samábyrgðina. Einnig er félögunum heimilt að taka til tryggingar opna vélbáta, að fengnu samþykki Samábyrgðarinnar og samkvæmt þeim skilmálum, er hún setur.

3. gr.

Eigi er skylt að vát tryggja skip, sem vegna ágalla hefur ekki haft haffærisskírteini í eitt ár. Þegar svo stendur á, skal bátaábyrgðarfélag segja tryggingu skipsins upp, en tilkynna skal veðhöfum þá ákvörðun með 14 daga fyrirvara.

4. gr.

Ráðherra getur heimilað bátaábyrgðarfélagi að taka að sér endurtryggingu á hluta þeirrar áhættu, sem Samábyrgðin yfirtekur frá öðrum bátaábyrgðarfélögum.

5. gr.

Ráðherra getur heimilað, að bátaábyrgðarfélögin taki að sér allar aðrar tryggingar, sem snerta útgerð fiskiskipa, svo sem tryggingar á vélum, tækjum, afla, veiðarfærum og lausum munum skips og skipshafnar svo og slysa- og ábyrgðartryggingar á sjómönnum.

Slíka heimild skal því aðeins veita, að löglegur félagsfundur, þar sem farið er með a. m. k. helming allra atkvæða í félaginu, hafi samþykkt að óska heimildarinnar, enda hafi þess verið getið í fundarboði, að málið yrði á dagskrá.

Heimild skal binda þeim skilyrðum, sem þurfa þykir, til þess að fjárhag félaganna verði ekki stofnað í hættu, og skal leita álits Samábyrgðar Íslands á fiskiskipum, áður en heimild er veitt.

Í reikningum félaganna skal tilgreina sérstaklega tekjur og gjöld vegna þeirra trygginga, sem um ræðir í þessari grein, í samræmi við reglugerð um ársreikninga váttryggingarfélaga.

6. gr.

Bátaábyrgðarfélag það, sem nú starfar í Vestmannaeyjum, er undanþegið ákvæðum þessarar reglugerðar. Þó skal því skylt að tryggja fiskiskip, sem skrásett eru í Vestmannaeyjum og eru innan þeirra stærðartakmarka, sem ákveðin eru í 2. gr. Einnig skal það háð ákvæðum 24. gr. um aðstoð.

7. gr.

Eftirtalin bátaábyrgðarfélög starfa skv. reglugerð þessari, og eru takmörk þeirra sem hér segir

1. Vélbátatrygging Reykjaness. Félagssvæði: Frá Krísvíkurbergi að Keilisnesi.
2. Vélbátaábyrgðarfélagið Gróttu. Félagssvæði: Frá Keilisnesi í Hvalfjarðarbotn.
3. Vélbátaábyrgðarfélag Akurnesinga. Félagssvæði: Frá Hvalfjarðarbotni að Búðum (Búðir ekki með).
4. Bátatrygging Breiðafjarðar. Félagssvæði: Frá Búðum að Brjánslæk.
5. Vélbátaábyrgðarfélag Ísfirðinga. Félagssvæði: Frá Brjánslæk að Skagatá.
6. Vélbátatrygging Eyjafjarðar. Félagssvæði: Frá Skagatá að Digranesi.
7. Skipatrygging Austfjarða. Félagssvæði: Frá Digranesi til Hornafjarðar.
8. Vélbátaábyrgðarfélagið Hekla. Félagssvæði: Rangárvallasýsla og Árnessýsla.

Allir eigendur váttryggingarskyldra fiskiskipa á hverju váttryggingarsvæði eru skyldir að vera í félagi því, sem þar starfar. Þó skal með samþykki hlutaðeigandi bátaábyrgðarfélaga og Samábyrgðarinnar heimilt að váttryggja skip hjá öðru bátaábyrgðarfélagi.

Nú er skip flutt á annað tryggingarsvæði, og skal þá eigandi, skrásetningarstjóri og bátaábyrgðarfélag á því svæði, er skipið flyst frá, tilkynna það bátaábyrgðarfélagi á því svæði, sem skipið flyst á, og Samábyrgðinni. Vanræksla á tilkynningu varðar sektum frá 1 000—25 000 krónum. Sömu viðurlögum varðar það eiganda, ef hann vanrækir að skrásetja skipið tafarlaust á hinu nýja tryggingarsvæði. Ábyrgð fyrri félags fellur niður jafnskjótt og skipið hefur verið skrásett á öðru félagssvæði, enda hafi viðtakandi bátaábyrgðarfélag látið skoða skipið strax eftir að því barst flutningstilkynning, og samþykkt flutninginn.

Sé skip, sem tryggt er samkvæmt bátaábyrgðarlögunum svift haffærisskírteini, skal Siglingamálastofnun ríkisins þegar í stað tilkynna það viðkomandi bátaábyrgðarfélagi eða Samábyrgðinni.

8. gr.

Ráðherra ákveður, að fengnum tillögum Samábyrgðarinnar og bátaábyrgðarfélaganna, hámark þeirrar áhættu, sem hvert bátaábyrgðarfélag tekur á eigin reikning í hverju skipi.

Félögin skulu endurtryggja hjá Samábyrgðinni þann hluta áhættunnar í hinum váttryggðu skipum, sem þau bera ekki sjálf, og getur hún ekki undan því skorast.

Verði ágreiningur milli bátaábyrgðarfélags og Samábyrgðarinnar um endurtryggingariðgjöld, sker ráðherra úr.

9. gr.

Stjórn bátaábyrgðarfélags skal skipuð minnst þremur og mest fimm mönnum, og skal fjöldi þeirra ákveðinn á aðalfundi.

Samábyrgðin skipar einn af stjórnarmönnum en hinir eru kosnir á aðalfundi. Varamenn skulu valdir á sama hátt. Val stjórnarinnar gildir í tvö ár í senn.

Aðalfundur ákveður þóknun stjórnarinnar.

Stjórnin kys sér formann og varaformann.

Stjórnarfundur skal halda, þegar formaður telur þess þörf eða þegar tveir stjórnarmenn krefjast. Formaður er fundarstjóri, en varaformaðurinn, ef formaður er ekki mættur. Stjórnin er ályktunarfær, ef meirihluti stjórnarmanna er mættur, þar á meðal formaður eða varaformaður. Meiri hluti atkvæða ræður úrslitum máls.

Stjórnarmaður má ekki taka þátt í afgreiðslu máls, sem snertir hann sjálfan fjárhagslega.

Stjórnin skal halda fundabók og skrá í hana allar ákvarðanir sínar.

Stjórnin hefur æðsta úrskurðarvald í öllum málefnum félagsins innan takmarka laga nr. 91 31. desember 1975, og þessarar reglugerðar. Hún úrskurðar skaðabóta-greiðslur, en þó þarf jafnan samþykki Samábyrgðarinnar, ef bótaupphæð nemur 200 000.00 krónum eða meiru.

Stjórnin ræður framkvæmdastjóra fyrir félagið og ákveður starfssvið hans og laun. Einnig ræður stjórnin annað starfsfólk eftir því, sem þörf er á.

10. gr.

Reikningar bátaábyrgðarfélaganna skulu endurskoðaðir af löggiltum endurskoðanda og af tveimur endurskoðendum, sem kosnir eru á aðalfundi til tveggja ára í senn. Aðalfundur ákveður þóknun kjörinna endurskoðenda.

Endurskoðendur skulu hafa lokið endurskoðun sinni í síðasta lagi 5 dögum fyrir aðalfund, og skulu reikningar viðkomandi félags liggja frammi hjá framkvæmdastjóra eða formanni frá því endurskoðun er lokið og þar til aðalfundur hefst.

11. gr.

Aðalfund skal halda fyrir hvert einstakt félag fyrir lok júnímánaðar ár hvert og aukafund, þegar stjórnin telur þess þörf eða $\frac{1}{5}$ hluti skipaeigenda fer þess á leit.

Til aðalfundar skal boðað með auglýsingum í blöðum og útvarpi eða á annan öruggan hátt eigi síðar en 14 dögum fyrir fundardag, og aukafund skal halda svo fljótt sem auðið er, eftir að stjórnin hefur fengið tilmæli um fundinn. Boða skal til aukafundar með viku fyrirvara.

Á aðalfundi skal lagður fram endurskoðaður reikningur félagsins og kosin stjórn og endurskoðendur skv. 9. og 10. gr.

Atkvæðisrétt á fundum og kjörgengi til stjórnar og annarra trúnaðarstarfa hafa allir skipaeigendur eða fulltrúar þeirra, sem eiga skip í frumtryggingu hjá félaginu, og skulu þeir hafa eitt atkvæði fyrir hverja 2 000 000.00 kr. eða minni upphæð í einu skipi, sem þeir hafa tryggt hjá félaginu.

Ef fleiri en einn eru eigendur að sama skipi, skulu þeir fela einum umboðsmanni að fara með atkvæði skipsins, og skal tilkynna það stjórn félagsins.

Félagsmaður getur farið með atkvæðisrétt fyrir aðra félagsmenn, enda hafi hann fengið til þess skriflegt umboð. Þó má enginn fara með meira atkvæðamagn en 10% af heildaratkvæðamagni félagsins.

Fundur er lögmætur, ef farið er þar með helming allra atkvæða í félaginu. Verði fundur ekki lögmætur, skal svo fljótt sem auðið er, boða til nýs fundar með viku fyrirvara, og er sá fundur ályktunarfær án tillits til þess, með hve mörg atkvæði er farið á þeim fundi.

Senda skal ráðuneytinu, Tryggingaeftirlitinu og Samábyrgðinni afrit af ársreikningum félagsins að afloknum aðalfundi ár hvert.

12. gr.

Eignum félaganna má eingöngu verja skv. tilgangi þeirra og samkvæmt lögum um váttryggingarstarfsemi.

13. gr.

Stjórn bátaábyrgðarfélags og Samábyrgðin skipa hvor um sig einn skoðunar- og virðingarmann fyrir hvert félag og einn til vara til að framkvæma skoðunar- og virðingargerðir samkvæmt fyrirmælum reglugerðarinnar. Þeir skulu, áður en skipið er tekið í tryggingu, skoða og meta skipið og gefa skriflega, sundurliðaða skýrslu um matið.

Ef skoða skal skip, sem skoðunar- og virðingarmaður á að öllu eða nokkru leyti, skal varamaður framkvæma skoðun og mat.

Skoðun og mat skipa gildir til tveggja ára í senn. Þó er aðilum heimilt að krefjast þess, að skoðun og mat fari fram, hvenær sem þeim þykir ástæða til.

Stjórn félagsins ákveður þóknun skoðunarmanna, og greiðist hún af eiganda skipsins.

Bátaábyrgðarfélag, vátryggður og Samábyrgðin geta hvert um sig krafist yfirmats, og skal það framkvæmt af þremur dómkvöddum, sérfróðum mönnum.

Sé skipi í einhverju ábótavant, er skoðun fer fram, getur félagið fellt það úr tryggingu, og skal bætt úr ágöllum þeim, sem skoðunarmenn telja á skipinu, áður en það er tekið í tryggingu á ný. Sé skipið fellt úr tryggingu vegna framangreindra orsaka, skal það tilkynnt veðhöfum með 14 daga fyrirvara áður en niðurfelling tryggingar tekur gildi.

Samábyrgðin gefur út leiðbeiningar um mat skipa, en leita skal samþykkis ráðuneytisins á þeim.

Vátryggingarverð skips skal vera hið sama og matsverð þess.

Skoðunar- og virðingarmenn skulu skoða hvert það tjón, sem vátryggt skip verður fyrir, áður en viðgerð á skipinu hefst og gefa skriflega sundurliðaða skýrslu um tjónið. Þeir skulu síðan fylgjast með viðgerð á skipinu og að henni lokinni leggja fram skriflega matsgjörð á tjóninu og skýrslu um, hvort skipið sé komið í samt lag aftur eftir viðgerðina.

Ef skip er stätt utan vátryggingarsvæðis félags síns, þegar það verður fyrir tjóni, skulu skoðunarmenn þess félagssvæðis, sem skipið er stätt á, framkvæma skoðunina. Sé skipið stätt erlendis, ber að tilkynna félaginu eða Samábyrgðinni tjónið símleiðis, og ákveður félagið eða samábyrgðin skoðunarmenn.

Fari viðgerð á skipi fram í viðgerðarstöð, sem skoðunar- og matsmaður starfar við, skal annar matsmaður fenginn til að framkvæma skoðun og viðgerðarmat, ef því verður við komið.

14. gr.

Þegar greiddar eru tjónabætur, aðrar en bætur fyrir alskaða, skal ávallt draga frá hverju einstöku tjóni sjálfsábyrgð kr. 5 000.00 margfaldaða með rúmlestatölu skinsins. Þó eigi lægri tölu en 15 rúmlestir og eigi hærri tölu en 85 rúmlestir. Grunn-talan 5 000.00 kr. breytist í samræmi við verðbreytingar, er kunna að verða eftir að reglugerð þessi tekur gildi og leiða til breytinga á vátryggingarverði nýrra skipa.

Ef tjón verður á skipi í höfn ber eiganda þess skips sem tjóninu veldur 1/10 hluta tjónakostnaðarins auk sjálfsábyrgðar skv. 1. mgr.

Ef skip þiggur hjálp af öðrum utan hafnar vegna bilunar á vél eða af öðrum ástæðum, greiðir félagið kostnað af því að fráðregnum 25%. Þó skal stjórn Samábyrgðarinnar hafa heimild til að úrskurða lægri frádrátt ef sannað bykir, að um sérstakt neyðartilfelli hafi verið að ræða. Frádráttur skv. þessari málsg. skal þó aldrei vera minni en segir í fyrstu málsgrein þessarar greinar.

15. gr.

Félagið greiðir tjón á skipi af völdum storms, sjávar, straums, íss, jarðskjálfta, elds. eldingar, árekstrar á grunn, skinbrots, veltu, ásiglingar eða sjóráns, með þeim takmörkunum, er ákveðnar eru í reglugerð þessari.

Það hefur engin áhrif á skaðabótaskyldu félagsins, þótt svo kynni að standa á, að tjónbóta verði krafist af briðja aðila, og eigi heldur, þótt skipstjóri eða skipshöfn hafi valdið tjóninu, sbr. þó 26. gr.

Tjón á munum, sem eigi eru tryggðir beint, svo og aflatjón og annað óbeint tjón, bætir félagið aðeins þegar svo stendur á, að skip verður fyrir slíkum tjónum vegna þess að það veiti aðstoð skipum, sem tryggð eru hjá bátaábyrgðarfélagunum.

Greiðsla aflatjóns skal ákveðin þannig, að félagið eða Samábyrgðin leita upp-

lýsinga hjá ábyrgum aðila um afla svipaðra skipa á sömu slóðum og skipið, sem í hlut á, var að veiðum, og greiðir félagið meðalaflaverðmæti að frádregnum 35%.

Skipaeigendur annast sjálfir viðgerð skipa sinna, nema váttryggjandi ákveði annað.

Ef viðgerð hefur ekki farið fram innan árs frá því að tjónið varð, verður það ekki tekið til greina, nema váttryggður sanni, að drátturinn hafi verið honum óviðráðanlegur eða samkomulag hafi orðið við félagið um frestun á viðgerðinni, og skal þá félagið ekki greiða mismun, er kann að hafa orðið á viðgerðarkostnaði vegna verðhækkana frá því að tjónið skeði.

Tjónbætur greiðast samkvæmt mati á tjóninu, nema viðgerðarkostnaður verði lægri en matið, þá skal greiða tjónið samkvæmt viðgerðarreikningi.

Váttryggður getur krafist yfirmats á tjónmati, og skal það framkvæmt af þremur dómkvöddum mönnum.

Nú óskar váttryggður að fá tjónbætur greiddar án þess að viðgerð á tjóninu fari fram, og hafi skipið þó ekki verið dæmt óbætandi (condemnerað), og er þá heimilt að semja um bætur eftir atvikum, en aldrei mega þær vera hærri en 90% af matsupphæð tjónsins að frádreginni sjálfsábyrgð skv. 14. gr.

Sé um tjón á bol skipsins að ræða og jafnframt um tjón af völdum bráðafúa, mega tjónbætur samanlagt aldrei nema hærri upphæð en holmati skipsins að viðbætti raflögn, samkvæmt seinustu váttryggingarmatsgjörð.

16. gr.

I. Félagið bætir tjón á vélum skips, einnig á ásum og öðrum útbúnaði vélarinnar, ef tjónorsakir eru þessar:

1. Eldur eða sprenging, sem ekki stafa frá vélinni sjálfri.
2. Skipið sekkur, því hvolfir, það strandar eða kennir grunnis.
3. Skipið rekst á fastan eða fljótandi hlut, þar með talinn ís.

Bætur fyrir slík tjón skulu háðar sérstakri sjálfsábyrgð, er nemi að hundraðshluta þeirri fyrningu, sem vélin ásamt ásum og öðrum útbúnaði var fyrnd um við síðustu váttryggingarmatsgjörð skipsins. (Þessi sjálfsábyrgð á aðeins við varahluti en ekki vinnu). Þessi sérstaka sjálfsábyrgð skal þó aldrei vera lægri en almenna sjálfsábyrgðin, sbr. 14. gr.

II. Ef aðalvél skips hefur ekki náð 12 ára aldri, miðað við smíðaar hennar, þá bætir félagið tjón, sem orsakast af öðrum ástæðum en greinir í lið I, á eftirtöldum aðalhlutum vélarinnar, enda verði að endurnýja þá:

1. Vélarblokk, ásamt stimplum, slífum og strokkloki, og telst þá hver sjálfstæður strokkur vera vélarblokk.
2. Sveifarás, ásamt legum.
3. Sveifarhús, og telst þá hvert sjálfstætt strokkhús vera sveifarhús.
4. Kambás, ásamt legum.
5. Botnskál.

Engar bætur koma fyrir stimpla, slífar, legur eða strokklok, nema þegar þessir hlutir eyðileggjast um leið og nefndir aðalhlutar vélarinnar.

Bætur miðast eingöngu við verð á nýjum vélarhlutum, en hvorki við vinnu, slippkostnað né annan kostnað í sambandi við tjónið. Bæturnar eru háðar sérstakri sjálfsábyrgð, (sjálfsábyrgð skv. 1. mgr. 14. gr. skal ekki beitt) sem hér segir:

Aldur vélarhluta	Sjálfsábyrgð
0— 3 ár (að þriggja ára aldri)	Engin
3— 5 ár	25%
5— 7 ár	35%
7— 9 ár	45%
9—12 ár	60%

Það skilyrði er fyrir bótaskyldu skv. lið II, að vélar séu vatnskældar (ekki sjókældar), og að í skipinu sé viðvörunarkerfi, sem gefur til kynna, þegar eldur er laus í vélarrúmi eða sjór streymir inn í það.

17. gr.

Tjón á seglum, ábreiðum, köðlum, reiða og útbúnaði í herbergjum skipverjanna, sem innifalið er í váttryggingarvirðingargjörð skipsins, bætist því aðeins, að það stafi af:

1. Eldi eða sprengingu.
2. Að skipið sökkti, strandi, því hvolfi, eða rekist á grunn.
3. Árekstri skipsins eða áhalda þess á fasta eða fljótandi hluti, þar með talinn ís.

18. gr.

Váttryggður hefur rétt til bóta fyrir algeran skiptapa þegar:

1. Skipið týnist algerlega.
2. Skipið sekkur, strandar eða á annan hátt verður fyrir tjóni, þannig að ekki telst hægt að bjarga því né endurbæta það á staðnum eða flytja það á annan stað til viðgerðar.
3. Skipið er dæmt óbætandi, þ. e. að áætlaður viðgerðarkostnaður og björgun fer fram úr váttryggingarverði þess. Greiði félagið bætur fyrir algeran skiptapa, þar því andvirði þess, er inn kann að koma fyrir leifar skipsins. Váttryggjandi hefur rétt til að ráðstafa leifunum.

Nú sekkur skip, strandar eða verður fyrir öðru tjóni, sem um ræðir í 2. og 3. tölulið þessarar greinar, og váttryggjandi vill eigi að síður reyna björgun á því á eigin ábyrgð og gerir slíka tilraun, án þess að óþarfa dráttur verði á, og á þá váttryggður því aðeins rétt til bóta fyrir algeran skiptapa, að björgun skipsins sé ekki lokið í síðasta lagi 6 mánuðum eftir að áfallið varð, eða björgunartilraunum sé áður hætt.

19. gr.

Nú hefur ekki spurst til skips í 3 mánuði frá því það lagði úr höfn og skal þá líta svo á, að það hafi farist algerlega, og skal greiða bætur fyrir það sem algerlega tapað. Nú er skipið yfirgefið af áhöfn úti á rúmsjó og því hefur ekki verið bjargað innan þriggja mánaða frá því það var yfirgefið, og á váttryggði þá kröfu til bóta sem um algeran skiptapa væri að ræða. Ef öruggar sannanir liggja fyrir um það, að skip hafi farist, á váttryggði rétt á vöxtum af bótafjárhæðinni, er séu 1% lægri en vixilvextir Landsbankans, eftir að 3 mánuðir eru liðnir frá þeim tíma að félagið átti þess kost að afla þeirra upplýsinga, er þörf var á til þess að meta váttryggingaratburðinn og ákveða upphæð bótanna.

20. gr.

Bætur, sem váttryggður hefur orðið að greiða þriðja manni vegna tjóns af árekstri, þegar skipið eða áhöld þess hafa rekist á annan fastan eða fljótandi hlut, ennfremur kostnað við málarekstur, gerðardóm eða samkomulag vegna þess, greiðir félagið, en þó ekki fram yfir það, sem váttryggingarfjárhæð skipsins hrekkur til.

Ef skip verður fyrir slíku tjóni í utanlandssiglingum, að nauðsynlegt er að senda skipverja heim, greiðir félagið fargjöld fyrir þá, svo og nauðsynlega gistingu og fæðispeninga.

Bætur fyrir tjón á lífi manna eða fyrir meiðsli eru bátaábyrgðarfélögunum óviðkomandi.

21. gr.

Sameiginlegt sjóttjón (havari grosse) skal leitt til lykta samkvæmt York—Antwerpen ákvæðunum frá 1950.

22. gr.

Þetta skal ekki bæta sem sjóttjón:

1. Tjón, sem verður vegna þess að skip var ekki sjófært, hæfilega útbúið, þar með talin ísvörn og kjalskúffa, hafi þess verið krafist af viðkomandi bátaábyrgðarfélagi, mannað eða lestað eða hafði eigi nauðsynleg skipsskjöl, þegar það lagði síðast úr höfn.
2. Tjón, sem verður vegna þess að skipið hefur ekki verið í gildu ástandi, þegar því var lagt upp, eða ekki frá því gengið svo sem vera bar eða haft undir nægilegu eftirliti, nema váttryggða verði ekki gefin sök á því.
3. Tjón, sem verður á skipi, sem með vitund váttryggða liggur mannlaut við bryggju eða hafnarvirki. Undanþágu frá þessu geta félögin veitt með samþykki Samábyrgðarinnar.
4. Ef skip er notað til einhvers, sem er óviðkomandi fiskveiðum, er tjón, sem það veldur eða hlýtur, því aðeins bótaskyft, að váttryggjandi hafi samþykkt notkunina.
5. Tjón á áhöldum eða skipshluta, sem orsakast af almennri notkun hlutaðeigandi skipshluta eða áhalda.
6. Tjón, sem orsakast af hernaði, borgarastyrjöld eða þess háttar.

Ef tjón verður vegna smíðagalla eða efnisgalla, verður tjón á hlutum þeim, sem gallinn er á, ekki bætt.

Ef tjón verður vegna slits t. d. vegna notkunar toghlera, skelfiskplóga og annars veiðiútbúnaðar. fúa, ryðs, tæringar, maðkskemmda, rottu, músa eða af öðrum slíkum orsökum, verður tjón á þeim hlutum, sem nefndar orsakir hafa valdið, ekki bætt.

23. gr.

Þegar gert er við skip, sem orðið hefur fyrir tjóni, sem váttryggjendum ber að greiða, greiðir félagið ekki þann aukakostnað, sem stafar af yfirvinnu, nema að svo miklu leyti sem við þá vinnu sparast önnur útgjöld fyrir váttryggjendur.

Kostnað vegna aflahlutar, mannaðs, hafnargjalda og eldsneytisnotkunar meðan á viðgerð stendur, greiðir váttryggjandi ekki.

Kostnað við gæslu skips meðan á viðgerð stendur, ef skipið er ekki sett á land, greiðir félagið því aðeins, að það hafi samþykkt á hvern hátt gæslunni skuli hagað og hvað greitt skuli fyrir hana.

Brak, sem rífið er úr skipi, sem gert er við á kostnað váttryggjanda, er eign váttryggjanda.

24. gr.

Öll skip, sem tryggð eru af bátaábyrgðarfélagunum eða af Samábyrgðinni, svo og öll þau skip, sem ríkisstofnanir eða ríkissjóður gera út eða sjá um útgerð á, eru skyld að hjálpa hvert öðru úr háska. Greiðslu fyrir slíka hjálp verður ekki krafist eftir venjulegum björgunarreglum, heldur skal hún ákveðin af stjórn hlutaðeigandi félags, ef bæði skipin eru tryggð hjá sama félagi, ella af stjórn Samábyrgðarinnar. Greiða skal aðeins það fjártjón og þann tilkostnað, sem hjálpin hefur bakað þeim, er hana veitti, og aldrei getur greiðslan orðið hærri en váttryggingarfjárhæð skipsins er hjálpina báði.

Ákvæði laga nr. 66/1963 og 25/1967 um hlutdeild skipshafnar í björgunarlaunum breytist í samræmi við ákvæði greinar þessarar.

25. gr.

Opnir vélbátar eru allir þeir vélbátar, sem ekki eru með fullu þilfari.

Stjórn félagsins getur krafist þess, að opnir vélbátar séu settir á land eftir hverja sjóferð. Hafi félagsstjórn krafist þess, verða engar bætur greiddar fyrir tjón, sem af því kann að leiða, ef út af er brugðið.

26. gr.

Nú sannast það, að skipstjóri hafi af ásettu ráði eða af vítaverðu hirðuleysi valdið tjóninu, og má þá draga allt að 20% af skaðabótafénu, enda þótt váttryggðum annars hefði borið fullar bætur.

Hafi váttryggður sjálfur í sviksamlegum tilgangi tvítryggt hið sama, eða hafi hann orðið valdur að tjóni af ásettu ráði eða af hirðuleysi, er félagið laust allra mála um skaðabótaskyldu gagnvart honum.

Hins vegar skal félaginu ávallt skylt að greiða svo mikið af skaðabótafénu sem þarf til að greiða lán, er veitt hafa verið gegn þinglesnu veði í skipinu, enda skerða ákvæði reglugerðarinnar um niðurfall skaðabótaskyldu bátaábyrgðarfélags að einhverju eða öllu leyti í einstökum tilfellum aldrei rétt þinglesinna veðhafa til innheimtu váttryggingarfjárins hjá félaginu.

Skaðabætur greiðast þó aldrei, ef tjón verður af þeim orsökum er greinir í 22. gr., 5. og 6. tölulið.

Félagið á ætíð endurgjaldskröfu á hendur þeim, sem sekur er samkvæmt fyrri hluta þessarar greinar.

27. gr.

Öll skjöl og reikninga snertandi tjón og aðgerð á skipi skal þegar að aðgerð lokinni afhenda hlutaðeigandi félagi. Skal tjónið þá gert upp innan eins mánaðar frá afhendingu skjalanna.

Viðgerðarreikninga, sem ekki eru komnir í hendur félagsins áður en einn mánuður er liðinn frá því að aðgerðinni er lokið, getur félagið neitað að taka til greina, nema sannað sé fyrir því, að gildar ástæður séu að þess dómi fyrir þeim drætti, sem orðið hefur á því að gera kröfu.

Sama gildir um aðrar kröfur vegna sjótjóns, ef þær eru ekki komnar félaginu í hendur innan mánaðar frá því að tjónið varð.

28. gr.

Þegar váttryggt skip verður fyrir tjóni, sem bótaskyld er samkvæmt reglugerð þessari, skal eigandi skipsins eða skipstjóri þess í hans stað, þegar í stað tilkynna það skriflega til hlutaðeigandi félags og gefa nákvæma skýrslu um atvikin. Skýrslan skal rituð á þar til gerð skýrsluform, er Samábyrgðin semur og lætur félögunum í té. Tjón, sem ekki hefur verið tilkynnt innan mánaðar frá því að það vildi til, getur félagið neitað að taka til greina, nema sannað sé fyrir því, að óviðráðanlegar orsakir séu til dráttarins.

29. gr.

Skyld er bæði skipstjóra og útgerðarmanni að gera allt, sem í þeirra valdi stendur, til þess að draga úr tjóni, svo að það verði sem allra minnst. Þeim ber að hlíta þeim ráðstöfnunum, sem félagið kann að gera í því skyni.

Á váttryggðum hvílir skylda til þess að fara sönnur á tjón og hve miklu það hefur numið.

30. gr.

Skipstjórar og vélstjórar á hinum váttryggðu skipum verða að fullnægja þeim reglum, sem settar eru í gildandi lögum á hverjum tíma um rétt til að vera skipstjóri eða vélstjóri á slíkum skipum í þeim siglingum, sem þau eru í. Skipið verður einnig að fullnægja ákvæðum laga um eftirlit með skipum, eins og þau eru á hverjum tíma.

Félögin og Samábyrgðin geta hvort um sig neitað skipstjórn þess skipstjóra og vélstjórn þess vélstjóra, sem þrisvar vegna ógætni eða vanrækslu hefur orðið fyrir bótaskyldu tjóni á skipum, sem tryggð eru samkvæmt reglugerð þessari. Ef eigandi

skipa hlítir ekki fyrir mælum um þetta, verða ekki bætt þau tjón á skipum hans, er verða undir stjórn viðkomandi skipstjóra eða vélstjóra.

31. gr.

Iðgjöld skulu á hverjum tíma ákveðin af ráðherra, að fengnum tillögum Samábyrgðarinnar og umsögn Tryggingaeftirlitsins. Samábyrgðin skal hafa samráð við bátaábyrgðarfélagin um iðgjaldatillögur. Iðgjaldið fellur í gjalddaga við upphaf váttryggingartímabils.

Heimilt er félögunum að innheimta vexti af ógreiddum iðgjöldum, og skulu þeir vera 1% lægri en víxilvextir Landsbankans.

Ef skip hefur staðið á landi eða verið lagt tryggilega fyrir festum á öruggum stað, sem félagið tekur gildan, og slík landstaða eða hafnarlega hefur varað að minnsta kosti einn mánuð samfleytt, skal endurgreiða hluta af iðgjaldi skipsins. Endurgreiðslan skal vera 0.20% af ársiðgjaldi skipsins fyrir hvern dag, ef skipið hefur staðið á landi, en 0.15% af ársiðgjaldi á dag, ef það hefur legið í höfn. Hver mánuður reiknast 30 dagar og allt árið sem 360 dagar. Þrátt fyrir framangreindar reglur skal endurgreiðsla aldrei vera meiri en nemur mismun á ársiðgjaldi skips annars vegar og greiðslu Tryggingasjóðs fiskiskipa vegna iðgjalds skipsins á viðkomandi ári að viðbættum þeim hluta iðgjalds, sem skipseiganda ber að greiða sjálfum miðað við fullt úthald, hins vegar.

Hafi skip orðið fyrir alaskaða, skal endurgreiða hluta af iðgjaldi þess til loka ársins með sama hætti eins og ef skipið hefði staðið á landi

32. gr.

Ef fjárhagur félags telst ekki samilega traustur, getur ráðherra ákveðið, að lagt skuli aukaiðgjald á váttryggðu. Gjald þetta má eigi vera herra en 20% af iðgjöldum af váttryggingum skipa og 100% af iðgjöldum trygginga skv. 5. gr. Gjald þetta rennur í sjóð félaganna.

Aukaiðgjald verður eigi lagt á iðgjöld tiltekins árs, nema ákvörðun um það hafi verið tekin áður en 2 mánuðir eru liðnir frá lokum ársins.

33. gr.

Bátaábyrgðarfélag hefur lögveð í skipi og lögtaksrétt fyrir skoðunarkostnaði og váttryggingariðgjöldum af skipum, þó eigi fyrir lengra tímabil en 2 ár frá gjalddaga þeirra að telja. Sama gildir um aukaðigjöld, sem reiknuð eru af váttryggingariðgjöldum skipa.

34. gr.

Nú hefur bátaábyrgðarfélag ekki innheimt váttryggingariðgjöld og stendur jafnframt ekki í skilum við Samábyrgðina með endurtryggingariðgjöldin, og er þá ráðuneytinu heimilt að leggja félagið niður og ráðstafa tryggingunum yfir á annað félagssvæði eða þeint til Samábyrgðarinnar. Öðlast þá sá aðili, sem tekur við tryggingunum, allar eignir félagsins, kröfur og réttindi.

35. gr.

Ágreining milli félags og skipseiganda, milli félaga, sem endurbyggja hjá Samábyrgðinni, og milli félaganna og Samábyrgðarinnar, annan en þann, sem um ræðir í 8. gr. þessarar reglugerðar, skal leggja í gerð. Gerðardómsmenn skulu vera þrír og tilnefndir af Hæstarétti.

Gerðardómur skal háður í Reykjavík.

Í gerðardómnum skal ákveða, hvort málskostnaður skuli að öllu eða nokkru leyti falla á annan málsaðila, eða hvernig skuli skipta honum milli málsaðila.

Gerðardómur uppkveðinn samkvæmt þessum ákvæðum er óraskanlegur.

36. gr.

Þegar váttryggðar eignir eru veðsettar, nær veðrétturinn einnig til váttryggingarfjárins. Þegar váttryggingarféð er útborgað, ber félaginu skylda til þess að rannsaka, hverjir hafa þinglesin veð í skipinu, og að haga útborgun fjárins eftir því.

37. gr.

Bátaábyrgðarfélög, sem starfa samkvæmt reglugerð þessari, eru undanþegin eignar- og tekjuskatti til ríkissjóðs og gjöldum til sveitarfélaga, nema fasteignaskatti og aðstöðugjaldi samkv. V. kafla laga um tekjustofna sveitarfélaga. Þó skulu endurtryggingariðgjöld, sem greidd eru samkv. 8. gr. reglugerðar þessarar ekki teljast til aðstöðugjaldskyldra útgjalda.

Váttryggingarskírteini, sem bátaábyrgðarfélögin gefa út, eru undanþegin stimpilgjaldi.

38. gr.

Venjur og reglur bátaábyrgðarfélaganna og Samábyrgðarinnar gilda um þau atriði, sem eigi eru ákvæði um í reglugerð þessari.

39. gr.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 91 31. desember 1975 til að öðlast gildi þegar í stað. Jafnframt er úr gildi felld reglugerð nr. 165 20. maí 1968.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 22. mars 1976.

Matthías Bjarnason.

Jón Ingimarsson.

14. október 1976.

Nr. 368.

G J A L D S K R Á

fyrir Rafveitu Grindavíkur.

I. RAFORKA

Rafveita Grindavíkur selur raforku á þann hátt og við því verði sem hér segir:

A. Lýsing.

A—1. Um kWst.-mæli á kr. 43.50 hverja kWst. Við þessu verði skal selja hvers konar notkun raforku, sem ekki kemst undir aðra liði þessarar gjaldskrár.

A—2. Um kWst.-mæli á kr. 21.50 hverja kWst. auk fastagjalds sem er kr. 133.00 á hvern fermeter gólfflatar í rúmi því er lýsa skal. Fullt fermetragjald skal greiða af gólfleti í húðum, vinnustofum og skrifstofum en fyrir geymslur og ganga skal greiða kr. 65.30 á ári af hverjum ferm.

B. Raforka til almennrar heimilisnotkunar.

Um kWst.-mæli á kr. 11.00 hverja kWst. auk mælaleigu.

C. Vélanotkun o. fl.

C—1. Um kWst.-mæli á kr. 21.50 hverja kWst. Hafi vélarnar mjög stuttan notkunartíma má krefjast minnsta árgjalds kr. 12 129.00.

C—2. Vélanotkun til bráðabirgða um kWst.-mæli á kr. 21.50 hverja kWst.

C—3. Ef uppsett rafvélaafl fasttengdra véla er yfir 20 kw: